

Jornada d'acció europea

Barcelona, 21 juny de 2011

Per una Europa Social. Prou Retallades.

Bona tarda. Gràcies per ser ací.

Celebrem aquesta assemblea en el marc de la convocatòria de jornada de mobilització europea que la CES va acordar realitzar per evidenciar el posicionament del moviment sindical europeu davant el Pacte de l'Euro i el Pla de Governança econòmica.

Avui s'estan celebrant actes a diferents ciutats d'Europa. A Luxemburg s'està desenvolupant una gran manifestació del sindicalisme europeu perquè es visualitzi el rebuig a les mesures que està prenent l'ECOFIN, reunit aquests dies a Luxemburg, per tal que el Consell Europeu prengui bona nota davant la seva reunió dels propers 23 i 24 de juny.

Avui també la Plataforma de la campanya "*ITF ja, paradisos fiscals no!*" tant a l'Estat com a Catalunya, que impulsem els sindicats juntament amb d'altres organitzacions i entitats socials, hem sortit al carrer concentrant-nos davant les Borses, també a València, Bilbao i Madrid, per reclamar que s'aprovi la implantació de l'impost sobre transaccions financeres (ITF) com a forma de lluita contra l'especulació financera i els paradisos fiscals, una reivindicació que vol tornar a recordar als responsables de la crisi que són ells que han de pagar la factura de la recuperació econòmica.

I avui també, en acabar aquesta assemblea, ens ajuntarem amb les entitats ciutadanes i les associacions cíviques, a les 18 h, davant les portes de Foment del Treball, per fer una marxa ciutadana que visualitzi el rebuig a les retallades socials que contempen els Pressupostos de la Generalitat de Catalunya, que considerem inútils econòmicament i injustos socialment.

Avui és de nou un dia en què estem evidenciant que les polítiques amb què els governs aborden la crisi econòmica són contraries als interessos de la majoria de la ciutadania, són negatives pels treballadors i treballadores i només beneficien els sectors més poderosos de la societat, que són els que ens han dut on som.

Amb aquesta assemblea volem posar de manifest aquesta realitat i evidenciar el rebuig a com s'estan fent les coses i deixar clar que hi ha alternatives, que hi ha

altres polítiques econòmiques possibles, que hi ha altres pressupostos possibles. No és cert que aquestes siguin les úniques mesures possibles, com ens volen fer creure. Hi ha altres vies, hi ha altres models de gestió de la crisi. El que cal és saber quina és la prioritat que guia la sortida de la crisi.

Avui els governs europeus supediten la política als interessos dels grans grups financers i les empreses multinacionals i deixen en segon terme els interessos de les persones. Pretenen aprofitar la sortida de la crisi per desmuntar un model social que ha funcionat aquets darrers anys en base a equilibris de drets socials i laborals, un model nascut a la meitat del segle passat, que tenia entre els seus objectius la redistribució de la riquesa i la cohesió social, un model que s'havia anat construint des de la lluita dels treballadors i treballadores, des de la lluita del moviment sindical organitzat, que havia permès anar assolint drets de ciutadania i introduir millores en les condicions de treball i drets de participació en les empreses. Va ser la força del moviment obrer organitzat que va assolir l'avenç social que avui està sent qüestionat pels sectors més poderosos de la societat, aquells que en la seva cobdícia ens han portat on som, que són els responsables de la fallida del sistema financer, que són els que han alimentat les dinàmiques especulatives que han descapitalitzat la indústria.

Darrere el Pla de Governança i el Pacte per l'euro es persegueix institucionalitzar les polítiques de reducció del dèficit a partir de forts ajustos en els salaris i en els drets laborals i socials com a substitució de les polítiques de devaluació competitiva de la moneda. Uns plans que contempen mecanismes de càstig pels països que no puguin complir els objectius establerts de dèficit i deute.

Però les mesures que s'estan plantejant generen greus problemes socials i s'obliden que el principal problema del país és l'atur, els més de 23 milions d'aturats d'Europa, els 5 milions a l'estat, els 700.000 a Catalunya. Persones que volen treballar i no poden i a les que, a més, se'ls vol dificultar l'accés a les mesures de protecció social i a l'exercici dels seus drets de ciutadania.

Per això el moviment sindical europeu hem elaborat alternatives, per demostrar que una altra Europa és possible, que cal més Europa, però no d'aquesta manera, que davant l'Europa dels mercats és possible l'Europa social, de la gent.

Per això la CES posem avui les nostres propostes al carrer, perquè siguin escoltades, assumides, incorporades pel Consell i el Parlament, per garantir una sortida més justa, equilibrada i solidària a la crisi.

- Donar prioritat a la recuperació de l'economia i la creació d'ocupació. En particular, establir un pla europeu d'inversions per una suma equivalent a l'1% del PIB.

- Enfrontar la crisi dels deutes sobirans amb mesures eficaces i solidàries: regular els mercats financers, emetre euro-obligacions amb interessos reduïts, etc.
- Allargar els terminis per a la reducció dels dèficits públics i fer-ho a través de mesures socialment justes de repartiment de les càrregues socials.
- Establir un impost a les transaccions financeres.
- Promoure polítiques que portin al canvi de model productiu cap a una economia verda amb una "transició justa", que persegueixin la creació d'ocupació i garanteixin la protecció social dels treballadors.
- Defensar el model social europeu, en particular la universalitat i qualitat dels serveis públics fonamentals.
- Reivindicar el valor de la negociació col·lectiva i de l'autonomia dels interlocutors socials. Dotar-se d'una política salarial basada en el manteniment de la seva capacitat adquisitiva.

Aquestes són les propostes. Propostes que tenen en la creació d'ocupació digna i de qualitat el seu objectiu prioritari i que tenen en la redistribució de la riquesa i la intervenció dels poders públics, impulsant mesures de reactivació econòmica, el seu eix de treball.

Però aquests dies hem vist com en el nostre país s'ha trencat la mesa de negociació de la reforma de la negociació col·lectiva. Estàvem en un moment en què la disposició sindical a ampliar la negociació a matèries relacionades amb les mútues i l'absentisme havien permès avançar en temes sensibles per al moviment sindical, tant pel que fa referència a l'estructura de la negociació, vigència dels convenis, així com en la regulació de la flexibilitat interna, com a alternativa a l'ús massiu de l'acomiadament que la crisi ha amplificat els seus efectes en forma de destrucció d'ocupació.

Els resultats electorals i el coneixement de les mesures plantejades pels organismes internacionals pel rescat de Portugal que suposen un clar qüestionament dels drets laborals van portar als representants patronals a donar un gir brusc a les seves posicions, fins a l'extrem de no dubtar en desdir-se del que s'havia acordat fins llavors i de trencar la negociació de forma unilateral. Volien més i utilitzaven el fantasma del rescat grec per fer-nos xantatge en la negociació.

La ruptura de la negociació ha donat la coartada al Govern per regular els extrems de la reforma de la negociació en la lògica a què està entregat, que no és altra que la d'enviar missatges a les institucions europees i els mercats financers. Amb això el Govern ha mostrat, tant en el mètode emprat (presentació d'un document que és modificat, sense consulta prèvia, poques hores després i en la mateixa reunió del Consell de Ministres, aprovació el mateix dia del reglament dels ERO), com en els continguts (incorporació d'alguna de les pretensions empresarials que més desequilibren el text, manteniment en el reglament de EROs de les previsions de pèrdues) una profunda insolvència i una absoluta absència de credibilitat.

El text del decret llei aprovat el passat 10 de juny pel Govern mereix el rebuig sindical CCOO:

- La regulació de l'estructura i concurrència dels convenis possibilita que el conveni d'empresa empitjori les condicions del conveni sectorial. Això deteriora la cohesió de les empreses del sector, ja que aquestes podran competir deprimint les condicions de treball, el que comportarà un perjudici dels treballadors i treballadores que veuran com les seves condicions laborals són contínuament pressionades a la baixa.
- Es perpetua la possibilitat dels convenis franja i per aquesta, facilitant així la via del sindicalisme corporatiu i insolidari.
- Es limita l'autonomia de les parts en la negociació en imposar un arbitratge obligatori que per aquesta raó i pel que pot suposar de limitatiu per l'exercici del dret a vaga pot ser inconstitucional.
- La regulació de la flexibilitat interna bascula cap a una major discrecionalitat dels empresaris en temes com temps de treball, mobilitat funcional, ... sense millorar la participació dels treballadors i treballadores en aquestes decisions.
- Incideix en els aspectes regressius que en matèria de negociació col·lectiva que ja contempla la Reforma Laboral.

Per aquestes qüestions hem mostrat el nostre rebuig i perquè sap el Govern que en les RRLL som empresaris i sindicats qui hem de marcar les regles de joc, que no val intervenció externa que desequilibri a favor de l'empresari les regles de la negociació col·lectiva. Sap el Govern que una norma imposada en una matèria on prima i ha de prevaler l'autonomia de les parts és una norma condemnada a ser "paper mullat" o convertir-se en una font de conflictivitat laboral.

Ara però ens toca fer una àmplia campanya d'explicació en els centres de treball dels continguts del decret i de les seves conseqüències per a la negociació col·lectiva.

Campanya que hem de vincular a l'estat actual de la negociació dels convenis donant resposta a la reforma a través d'ells, sense descartar cap altra mesura. Al mateix temps, hem de mantenir la tensió en el tràmit parlamentari, establint contactes amb els grups parlamentaris per promoure millores al text i evitar que s'empitjori. I més enllà d'això que Govern i empresaris prenguin nota que el conflicte en relació a la negociació col·lectiva es dona empresa a empresa, sector a sector.

Però com ja hem dit, ara i ací la prioritat del treball sindical és l'ocupació, donar resposta als milers i milers de treballadors i treballadores que volen treballar, als milers i milers de joves que es volen incorporar al mercat de treball i no poden. Per això hem de llençar una ofensiva en matèria d'ocupació i de defensa dels serveis públics de qualitat.

Ja ho hem dit, l'ocupació és el principal problema del país i de tota Europa. La situació insostenible a la qual hem arribat no es resol amb retocs cosmètics de les fórmules de contractació, com ens volen fer creure els sectors empresarials, que fan propostes injustificables de nous contractes laborals per a joves sense drets o un contracte únic disminuint els drets indemnitzatoris i eixamplant les causes de rescissió. Ja sap la patronal que aquestes propostes, que són inútils i injustes, són innegociables.

Hem de tenir i fer una política forta, pensant sobretot en l'ocupació juvenil, amb la qual es doni una perspectiva certa d'invertir la realitat present. Per això impulsarem una àmplia campanya entorn a la proposta d'una modalitat de contractació que combini formació i ocupació garantint els drets laborals essencials. I també seguirem reclamant mesures de reactivació econòmica per generar nous llocs de treball per donar cobertura als aturats de llarga durada i aquells que busquen feina, i exigirem el manteniment de totes les polítiques de protecció social.

Però ara ens toca continuar treballant, amb la mobilització i la proposta, des dels centres de treball i des del carrer, per sortir de la crisi de manera justa i equilibrada: forçar el canvi en les polítiques europees, reforma fiscal, reforma del sistema financer, establir mecanismes de control de preus, promoure el canvi de patró de creixement.

Hem de mantenir el compromís que vam assumir el 29-S per restablir drets laborals. Fent el possible perquè prosperi la ILP que presentem, avalada per més d'un milió de signatures, enfront de la Reforma Laboral. Responent, també, a la reforma de la negociació col·lectiva.

I cal també que siguem conscients que hem de comprometre'ns amb la regeneració democràtica de l'activitat política, com aquests dies es va explicitant als carrers del país. Que els governants entenguin, i que els poders econòmics assumeixin, que no

estem disposats que les nostres expectatives de futur es frustrin per aquells que fan política al servei dels interessos de la minoria i contra la majoria de la societat, que som els treballadors i treballadores. Però també el sindicalisme hem de millorar les nostres pràctiques i regenerar el funcionament per tornar a reil·lusionar la gent en que és possible canviar les coses, per traslladar des dels problemes concrets les respostes generals. Fent un sindicalisme proper, representatiu, compromès, com vosaltres, delegats i delegades, us hi empenyeu en la vostra feina de representar els companys davant la patronal, en el conflicte i en la negociació.

Avui hem de reforçar el sindicalisme, la força del moviment obrer organitzat, la força que ens dóna la independència i autonomia que deriva de l'afiliació. Per això vosaltres, els delegats i delegades, heu de fer arribar als companys i companyes la importància d'augmentar la força sindical amb l'afiliació, la possibilitat de dir el que pensem, de frenar els atacs, d'assolir avenços.

Acabo recordant el compromís de reforçar la unitat sindical i la confluència amb aquells sectors de la societat que expressen les mateixes reivindicacions, preocupacions i objectius que el moviment sindical. Aquesta és també la nostra força.

Gràcies.

Salut i bon treball.

Joan Carles Gallego Herrera